

Kultur & nöje

KULTURCHEF
Fredrik Sonck
fredrik.sonck@ksmedia.se

ALLT KAN HÄNDA. Emilis olika hyss förskräcker också Krösa-Maja (Patricia Korenius). FOTO: RASEBORGS SOMMARTEATER/EMILIA NYBERG

Emil och Ida fick hjärtan att smälta

Emil är Emil också om han kommer från "Katthult, Lönneberga, Snappertuna". Det kan man lugnt säga efter torsdagens innehållsrika och lyckade premiär.

TEATER

Emil i Lönneberga
Regi: Jan Korander
Manus: Pjäsen är omarbetad av Jan Lindroos (1995) och ytterligare bearbetad i år av ensemblen.
Scenografi: Petri Hottana
Produktionsledare: Johanna Ilmanen
Dramaturg: Sara Kantanen
På scenen: Bland andra Albin Hampf, Ellen Haakana, Jessica Elfving, Tommy Haakana, Christoffer Westerlund, Emilia Gustafsson, Patricia Korenius, Jan Karrell, Ann-Christine Lamm, Mimma Hemming, Tomas Nybom, Markus Haakana, John Voutila, Mikaela Berg, Tina Karlsson, Oliver Gustafsson, Linus Mäkelä, Hillevi Hampf, Minna Korenius, Linda Wennberg, Jenni Lamm, Ronja Holmström
I bandet: Teddy Granroth (kapellmästare), Ingemar Mattson, Olli Lijestén, Robin Gustafsson
Tid: Premiär den 25 juni (spelas till 2.8)
Plats: Raseborgs sommarteater

Efter en paus på tjugo år släpper Raseborgs sommarteater igen upp Emil i Lönneberga. En mycket utmanan-

de uppgift kan tyckas. Vi talar ändå om en klassiker av Astrid Lindgren, där de filmatiska scenerna på grund av den populära tv-serien, skapat outplånliga minnesbilder av de olika karaktärerna som man ogärna ruckar på.

Den välgjorda pjäsen präglas av en tryck och välövad ensemble. Man utgår från en traditionell synvinkel med ett raskt och berättar grepp, där de olika hysen och historien framförs i rappra och intensiva sekvenser med inslag av både bekanta, och mindre bekanta skåderlater till berättelsen om Emil. Redan från den första tonen och repliken slår man an på nostalgisträngarna, med ett efterhand alltmer accelererande och framdrivande grepp. I akt två känns beaktat mindre fragmentarisk och glidningarna med de olika scenerna betydligt mjukare.

Nya karaktärer

Visuellt har scenografer Petri Hottana fokuserat på några enkla belysningar, bland dem "snickarbox" och en roterande interiör och exteriör av det röda huset i Katthult. Inga scenografiska överraskningar (också som helhet) men smidigt och stämningsfullt där man strykt-

jat ett brett och djupt seum som terrängen inbjuder till.

Karaktärerna har fått blomna ut till sina egna och känns alltmer övertygande efterhand som man lyckas avläsna sig från dem man är van vid att se. Den kända, och ofta sjungande Lina (Emilia Gustafsson) har i den här uppsättningen nästan tilldelats en fem av huvudrollen som hon framför med stor entusiasm i kombination med sitt par Alfred (Christoffer Westerlund) som jämfört med tv-seriens namn, är betydligt mer driven och råk i Snappertuna. Ett samspel par på scenen.

Emils föräldrar Alma (Jessica Elfving) och Anton (Tommy Haakana) är också de lite annorlunda till sina karaktärer, den senare gestaltad betydligt mer yvig och buskig än i filmen. Här finns också vissa vuxna anspelningar som saknas i boken och som är tänkta att gå barnpubliken förbi. Den ohyckobildande Krösa-Maja (Patricia Korenius) är ett främling och pigant inslag också hon.

Starka barnskådespelare

Ändå kan man lugnt säga att livliten blev barnens. Den implementerade gruppen med små söta sjungande flickor fick många hjärtan att

NOSTALGI PÅ SOMMARTEATERN. Emil (Albin Hampf) och Ida (Ellen Haakana) som vi alltid har känt dem. FOTO: RASEBORGS SOMMARTEATER/EMILIA NYBERG

Den välgjorda pjäsen präglas av en tryck och välövad ensemble.

spelar en energisk Emil, han är Emil allt igenom.

Hans lätt ländska accent känns välgörande. I synnerhet i kombination med den onödigt överdrivna västnyländska dialekten som de andra skådespelarna konsekvent håller sig till. Man kan undra varför? Annars blandar man medvetet och friskt både lokala och rikssvenska inslag. Ett inte alltigenom lyckat grepp. I flaggstängningen väljer den finska flaggan, medan man på marknaden handlar med kronor. Det här inkonsekventa greppet kommer förmodligen att dela publikens tyckande i två läger.

Moderna diagnoser

Saknar man då något? Efter en heltydlig och omisslig, några mer dröjande och mycket flyt, där regissören Jan Korander gjort allt han kunnat för att engagera och fånga både ensemble och inte minst den unga publiken, är det svårt att peka på särskilt många saker. Ingen tomgång att tala om. Inga strästar som lämnats åt slumpen.

Kanske saknar man ändå en viss mjukhet som omisslig, några mer dröjande och förutlida scener på det relationella planet mellan till exempel Alfred och Emil, eller Lina och Alfred.

I ett samhälle som konstant betydligt längre inom området kring barn- och ungdomsvård, känns det enbart välgörande att den aspekten tonats ner lite grann. Pappa Anton skulle säkert många psykologer i dag beskrivas som en dysfunktionell och våldsam familjefar som utför straffbara handlingar, medan Emil själv förmodligen tilldelats diagnosen ADHD.

CAMILIA LINDBERG

camilia.lindberg@ksmedia.se